

LBRIS

We know
books

BRAD MELTZER

CERCUL
CAVALERILOR

editura rao

LBRIS

We know
books

PARTEA I
PRIMUL ASASINAT

„Ce va crede domnișoara Harris dacă te strâng așa de tare?“ întrebă Mary Lincoln, apucând mâna soțului ei.

„Nu va crede nimic deosebit“, răspunse Abraham Lincoln.

Acestea au fost ultimele cuvinte spuse de Lincoln înainte ca John Wilkes Booth să îl împuște în cap.

1

Astăzi
Washington, D.C.

Cavalerul își cunoștea trecutul. Și își știa destinul. De fapt, nimeni nu le studiasse cu o atenție mai mare decât el.

Învârtind o bomboană de zahăr ars în gură, apăsă pe trăgaci exact la ora 10.11 p.m.

Pistolul – o armă antică – lansă în aer un norișor de fum albastru-gri, împrôșcând cu sânge și bucăți de carne stranele de lemn ale bisericii St. John, clădirea istorică aflată vizavi de Casa Albă.

M-ai împușcat... exclamă parohul, apucându-se de umăr și alungându-și clavicula zdrobită – în timp ce se retrăgea din fața atacatorului, căzând apoi pe culoar.

Sângele șiroia. Dar pistolul Cavalerului nu lansase o lovitură letală. În ultimul moment, parohul, care condusese biserica St. John de mai bine de un deceniu, se mișcase.

Cavalerul rămase neclintit, așteptând ca bărbatul să se prăbușească. Masca rigidă din ghips pe care o purta, îl asigura că victima nu nu-i putea vedea bine fața. Dar parohul avea în continuare forță.

Strecurând pistolul înapoi în buzunar, Cavalerul înaintă calm, aproape vesel, pe culoar, spre altarul bogat împodobit.

Ajutor! Cineva... vă rog! Să mă ajute cineva! icni parohul, un bărbat în vârstă de șaizeci de ani, cu obraji roșii, încercând să fugă,

privind peste umăr la figura albă, nemișcată, ca o mască mortuară, ce venea după el.

Exista un motiv pentru care Cavalerul alesese o biserică, mai ales pe aceasta, care se numea Biserica Președinților, pentru că fiecare președinte, de la James Madison încoace, se rugase acolo.

Exista un motiv și pentru tatuajul pe care și-l făcuse singur pe pielea dintre police și arătător. Îl terminase în seara precedentă, folosind cerneală albă care nu putea fi observată cu ochiul liber. Avusese nevoie de cinci ace, pe care le strânsese la un loc, înmuindu-le în cerneală, și de patru ore în total, ore în care își înțepase pielea din nou și din nou, oprindu-se pentru a șterge sângele.

Singura pauză o făcuse chiar după ce terminase prima parte – inițialele. Apoi, din buzunar scosese un pachet îngălbenit de cărți de joc, trecând de inimă roșie, treflă și caro și oprindu-se la... pică.

În dicționar, pica era definită ca fiind o lopată. Dar când cele patru culori fuseseră introduse cu secole în urmă, fiecare avusese propria semnificație ascunsă. Pica nu era o unealtă de săpat. Era vârful unei lănci.

Arma unui cavaler.

– Am nevoie de ajutor! Vă rog... oricine! urlă parohul, împleticindu-se și virând brusc la dreapta prin ușile duble, îndreptându-se pe culoarul lung spre ieșirea din biserică.

Cavalerul nu mări ritmul, urmând coridorul curbat ce ducea spre birourile bisericii. Respirația îi era uniformă, în spatele măștii albe de ghips.

În fața lui, după colț, auzi sunetul slab al unui celular. Parohul încerca să sune la 911.

Dar, la fel ca eroul lui, care făcuse acest lucru cu mult timp în urmă, Cavalerul nu lăsase nimic la întâmplare. Dispozitivul din plastic gri din buzunarul lui era de mărimea unui celular și putea bruiă orice semnal pe o rază de cincizeci de metri. Emițătoarele de bruiă erau ilegale în Statele Unite. Dar costau mai puțin de 200 de dolari pe un site din Marea Britanie.

De după colț, unde începeau birourile bisericii, se auzi o bulnătură înfundată făcută de un umăr care lovea o suprafață de lemn: parohul tocmai realiza că mânerul ușii fusese îndepărtat. Apoi, zgomotul asurzitor al unei uși trântite. Parohul se ascundea acum într-unul dintre birouri.

În depărtare, zgomotul încă slab al sirenelor de poliție devenea tot mai puternic. Parohul nu avea cum să sune la 911, dar, chiar dacă ar fi făcut-o, labirintul în care se afla avea numai culoare înfundate pentru el.

Privind la dreapta, apoi la stânga, Cavalerul verifică saloanele străvechi pe care biserica le folosea pentru întrunirile Alcoolicilor Anonimi și pentru „Seara Întâlnirilor“, organizată pentru enoriașii singuri din zonă. Acea parte a clădirii, numită Casa Parohială, era aproape la fel de veche ca biserica însăși, dar nu la fel de bine întreținută. Pe acel palier, toate ușile înalte din lemn de cireș erau deschise. Cu excepția uneia.

Întorcând mânerul oval de alamă, Cavalerul deschise ușa. Zgomotul sirenelor devenea tot mai puternic. În colțul îndepărtat, lângă bibliotecă, parohul plângea, încercând în continuare să deschidă unicul geam al încăperii, pe care Cavalerul îl bătuse în cuie cu câteva ore mai devreme.

Apropiindu-se, Cavalerul trecu pe lângă o vitrină de sticlă, fără să își întoarcă privirea spre superba colecție de cincizeci de cruci antice, așezate pe catifea roșie.

– Nu poți să faci asta! Dumnezeu nu te va ierta! imploră parohul.

Cavalerul păși spre el, apucându-l de umărul zdrobit. Sub mască, învârtea cu limba o bomboană de zahăr ars. De la curea scosese un cuțit.

Pe o parte a lamei erau inscripționate cu acid cuvintele „Țara celor liberi/Patria celor curajoși“, în timp ce pe cealaltă parte se putea citi „Libertate/Independență“. Exact ca acela purtat de eroul lui, cu mai mult de un secol în urmă.

Inspirând o ultimă dată, ceea ce îi dădu o senzație de imponderabilitate, prinse bomboana în menghina dinților lui stricați.

– De ce? De ce faci asta? imploră parohul, în timp ce sirenele deveneau asurzitoare.

– Nu este evident?

Cavalerul își ridică cuțitul și îl înfipse direct în gâtul bărbatului. Bomboana de zahăr ars se rupse în jumătate.

– Mă pregătesc pentru președintele Statelor Unite.

Există povești neștiute de nimeni. Povești ascunse.

Iubesc acele povești. Și, întrucât lucrez la Arhivele Naționale, mă ocup efectiv cu găsirea acelor povești. Dar la 7.30 dimineața, când ușile de la lift se deschid și cercetez holul cufundat în liniște, încep să îmi dau seama că unele dintre ele sunt chiar mai bine ascunse decât aș fi crezut.

– Nimic? întreabă Tot, așteptându-mă lângă biroul nostru.

După felul în care își învârte degetul prin barba vâlvoi, îmi dau seama că știe deja răspunsul la întrebare.

Și chiar mai puțin, îi confirm eu, ținând un dosar în mâinile înmănușate și verificând din nou că suntem singuri.

Aristotle „Tot“ Westman este mentorul meu aici, la Arhive, și cel care m-a învățat că cei mai buni arhiviști sunt aceia care nu se opresc niciodată din căutat. La șaptezeci și doi de ani, a avut parte de destulă practică.

Tot el este cel care m-a invitat să intru în Culper Ring.

Gruparea a fost fondată de însuși George Washington.

Știu. Și eu am avut aceeași reacție. Dar da, acel George Washington.

Acum două sute de ani, în timpul Războiului de Independență, Washington și-a înființat propria rețea de spioni. Aceștia nu numai că l-au ajutat să câștige războiul, dar au ajutat apoi și la protejarea președinției. Culper Ring există și astăzi, iar acum fac și eu parte din ea.

– Beecher, știi din start că nu are să ne fie ușor.

– Nu am cerut să fie ușor, speram să fie măcar posibil. Dar se pare că nu e nimic de găsit.

— Mereu există ceva de găsit. Ți-am promis asta.

— Mda, asta îmi promiți de vreo două luni, răspund eu, referindu-mă la momentul în care eu și Tot am început să venim la 7 dimineața, înaintea tuturor celorlalți arhiviști, căutând în secret prin toate dosarele prezidențiale pe care le putem găsi.

— Și la ce te așteptai? Să cauți la litera M și să găsești tot ce vrei despre Președinți Malefici? mă înțeapă Tot.

— De fapt, Președinți Malefici ar fi la litera P.

— Nu și dacă este vorba de prenumele lor. Deși depinde și de înregistrarea grupului, mă lămurește Tot, sperând că gluma răsufletă va mai calma atmosfera.

Dar nu este așa.

— Ideea e, Beecher, că am găsit ce a fost mai greu de găsit. Știm ce au făcut Wallace și Palmiotti; știm cum au făcut-o; iar când au terminat cu bâta de baseball și cheile ascuțite ca lama, știm și că l-au băgat pe tânăr în comă și l-au lăsat să moară. Acum trebuie doar să dovedim asta. Și cred că ar trebui să mărim puțin ritmul de lucru.

Zicând acestea, Tot își trece degetele de-a lungul filamentelor metalice ale cravatei subțiri, despre care nu își dă seama că este la fel de demodată ca magazinul din Scottsdale de unde a cumpărat-o în 1994. Problema este că îl cunosc pe Tot. Și îi cunosc acest ton.

— De ce ai spus că trebuie să mărim ritmul? îl întreb.

La început, Tot nu spune nimic, verificând din nou holul.

— Tot, dacă ai aflat ceva...

— Unul dintre băieții noștri, începe el, folosindu-se de fraza pe care o rezervă momentelor când vorbește despre ceilalți membri ai Culper Ring. Unul dintre ei a vorbit cu cineva de la Serviciul Secret, întrebându-l ce se știe despre tine. Și știi ce a spus agentul? Nimic. Niciun sunet. Știi ce înseamnă asta, Beecher?

— Înseamnă că își fac griji în privința mea.

— Nu. Înseamnă că președintele știe deja cum se va termina întreaga afacere. Acum nu face decât să lucreze la alibi.

Lăsând un moment pentru ca spusele lui să fie pe deplin înțelese, Tot mai verifică o dată holul. Îmi spun că dovada se află în continuare la arhive... undeva... în vreun dosar. Nu este tocmai un car cu fân.

În Arhivele Naționale sunt depozitate cele mai importante documente ale guvernului Statelor Unite, de la Declarația de Independență, în original, la pălăria cu compartiment special pentru pilule a lui Jackie Kennedy... de la discursul original „Imperiul Răului“, al lui Reagan, la hărțile de urmărire de care ne-am folosit ca să îl prindem pe bin Laden. Peste zece miliarde de pagini, depozitam și catalogăm fiecare dosar, înregistrare sau raport esențial produs de guvern.

Așa cum spunem mereu, asta înseamnă că suntem o clădire plină de secrete — mai ales pentru președinții în funcție, întrucât avem totul, de la carnetele lor de note din clasele primare la albumul de la terminarea liceului, la vechi rapoarte medicale, cel puțin în teorie, care chiar ar putea să demonstreze ce a făcut președintele Wallace în acea noapte de acum douăzeci și șase de ani.

— Te-ai gândit să îi comanzi însemnările din ziua maratonului? întrebă Tot.

— Am făcut-o deja. Au sosit de dimineață.

De două luni, am sortat fiecare piesă de puzzle din antecedentele medicale ale președintelui Wallace, din vremea colegiului, când era în ROTC¹, de la examenul fizic la care a fost supus la nașterea fiicei lui, când și-a făcut prima asigurare, până la radiografiile făcute atunci când era guvernator și a participat la Maratonul Marinei, în ciuda unei accidentări la picior. Acea fractură este cea care l-a adus pe Wallace în atenția națiunii ca un politician care nu renunță niciodată. Noi sperăm ca ea să ne aducă ceva și mai bun. Dar, ca toate celelalte documente medicale ce îl privesc pe președinte, nu a produs niciun rezultat.

¹ Reserve Officer's Training Corps, program de pregătire a ofițerilor armatei americane, fondat în 1862 prin Legea Morrill (n.red.)

– Nu poate să le ascundă pe toate, Beecher.

– Spune asta înregistrărilor medicale ale lui FDR¹, răspund eu.

Tot nu mă contrazice. În 1945, la patruzeci și opt de ore după moartea lui Franklin Delano Roosevelt, dosarele lui medicale au fost furate și distruse. Nimeni nu le-a găsit de atunci.

– Deci, dacă radiografiile de la maraton sunt o pistă falsă, ce ai acolo? întrebă Tot, arătând spre dosarul pe care îl țin în continuare în mână.

– Doar ceva scos din arhivele Războiului Civil. O scrisoare de la fiul lui Abraham Lincoln, în care vorbește despre anii petrecuți la Casa Albă.

Tot știe că atunci când sunt emoționat îmi place să citesc lucruri istorice mai vechi. Dar știe și că nimic nu mă emoționează mai tare ca istoria cea mai complexă dintre toate: istoria familială.

– A sunat mama ta cât erai acolo, nu-i așa? întrebă Tot.

Dau din cap. După operația la inimă a mamei, i-am cerut să mă sune în fiecare dimineață, ca să știu că este în regulă. Tata a murit când aveam trei ani. Doar mama mi-a mai rămas. Dar, ca întotdeauna, nu mama mă sunase. Ci sora mea, Sharon, care locuiește acolo și are grijă de ea. La fiecare două săptămâni, trimit o parte a salariului meu acasă, dar Sharon este cea care face toată treaba.

– Mama ta este bine? întrebă Tot.

– Ca întotdeauna.

– Atunci este timpul să ne concentrăm pe problema în legătură cu care chiar putem să facem ceva, zice Tot, făcând semn spre ușa principală a biroului nostru și amintindu-mi că, orice ar plănuî președintele Wallace, problemele serioase de acolo vor veni. Dar, când intrăm și observ doi bărbați în costum lângă biroul meu, încep să cred că președintele este mai avansat în planul lui decât am crezut.

¹ Franklin Delano Roosevelt, cel de-al 32-lea președinte al Statelor Unite ale Americii, activ în funcție între 1933–1945 (n.red.)

– Beecher White? întrebă cel mai înalt dintre cei doi, deși, din felul în care mă privește cu ochii lui întunecați, îmi dau seama că știe deja răspunsul.

Are o față îngustă; partenerul lui, una lată, pe care încearcă să o echilibreze printr-un barbișon atent aranjat. Niciunul dintre ei nu pare fericit. Sau prietenos.

– Eu sunt, eu sunt Beecher. Iar voi cine sunteți? întreb, dar niciunul nu răspunde.

În timp ce Tot șchioapătă și se ascunde în spatele propriului birou, observ că amândoi vizitatorii mei poartă butoni de aur cu o cunoscută stea în cinci colțuri. Serviciul Secret.

Privesc spre Tot, care bănuiește și el același lucru.

– Vă deranjează să răspundeți la câteva întrebări? întrebă agentul cu fața ascuțită, arătându-mi legitimația, pe care scrie Edward Harris.

Înainte să pot răspunde, adaugă:

Sunteți mereu la serviciu așa de devreme, domnule White?

N-am nicio idee care este capcana, dar deja o simt strângându-se în jurul meu. Ultima oară când l-am văzut pe președintele Wallace l-am spus că voi face tot ce îmi stă în puteri să găsesc dovezi pentru a demonstra cele făcute de el și de prietenul lui mort, Palmiotti. La rândul lui, cel mai puternic bărbat din lume s-a aplecat peste biroul lui de mahon din Aripa de Vest și mi-a spus, de parcă ar fi fost un fapt absolut incontestabil, că mă va șterge personal din existență. Așa că, atunci când doi agenți ai Serviciului Secret îmi pun întrebări la opt dimineața știu că, orice ar vrea, o să dau de bețele.

– Îmi place să mă trezesc la șapte, îi spun agentului, deși, după privirea lui, știa deja asta.

Trec în revistă, în gând, fiecare angajat sau paznic de jos care m-a văzut umblând prin dosarele prezidențiale și care ar fi putut să le vândă pontul.

– Nu mi-am dat seama că este o problemă dacă vin mai devreme la serviciu.